

page

ร้านหนังสือในจินตนาการ ที่คนหลงทางเท่านั้นจะหาเจอ

환상서점

โซซอริม

เขียน

กิตยา ปิยภักดิ์

แปล

ชีวิตของเขาผูกพันกับการอ่านหนังสือ
เขาชื่นชอบการอ่านตั้งแต่ตอนอาศัยอยู่กับตระกูลชเว
และเริ่มมีนิสัยรักการอ่านเองก็ตอนนั้น
- โซซอริม

การอ่านคือรากฐานแห่งชีวิต

คำนำสำนักพิมพ์

หากวันใดวันหนึ่งเส้นทางที่เคยเดินอยู่ทุกเมื่อเชิ่วัน
สิ้นสุดลง ทำให้ต้องออกเดินไปในเส้นทางใหม่ที่ไม่คุ้นเคย ในใจ
เต็มไปด้วยความหวาดหวั่นพรึ่นพริ้ง ด้านหน้าเป็นเส้นทางมืดมิด
คล้ายจะข่มขู่ให้กลัว ในมือมีเพียงเทียนไขที่เปล่งแสงริบหรี่แทนที่
จะเป็นไฟฉายส่องสว่างโร่ แม้จะรู้สึกเหมือนกำลังหลงทางอย่าง
โดดเดี่ยว แต่คนเราก็ไม่อาจหยุดอยู่กับที่ตลอดไปได้

ไม่ว่าใครต่างก็เคยมีช่วงเวลาที่ต้องเผชิญหน้ากับความ
เปลี่ยนแปลงที่น่ากลัวจนได้รับรู้ว่าตัวเองมีมุมซลาดเขลาแบบ
ที่ไม่เคยจินตนาการ แต่ในขณะที่กำลังหลงทางอย่างหวาดหวั่นนั้น
ถ้ามีสถานที่สักแห่งให้ได้พักพิง หรือมีใครบางคนยื่นมือมาหา
อย่างอ่อนโยนเพื่อบอกให้รู้ว่าเราไม่ได้อยู่ตัวคนเดียว ความกังวล
และหวาดกลัวในใจก็คงจะทุเลาลงได้บ้าง

ร้านหนังสือในจินตนาการ ที่คนหลงทางเท่านั้นจะหาเจอ
เล่าถึงร้านหนังสือลึกลับกลางป่าที่ดูเหมือนว่าจะตั้งอยู่ ณ กึ่งกลาง
ระหว่างความฝันและความเป็นจริง สถานที่ที่จินตนาการจะได้
โลดเล่น หัวใจจะได้หยุดพักเพื่อเติมพลังพร้อมเดินทางต่อ

คำนำผู้แปล

หากเราลองหลับตาแล้วนึกถึงร้านหนังสือสักแห่งที่เคยพบภาพร้านหนังสือที่ผุดขึ้นในหัวของคุณมีรูปร่างหน้าตาประมาณไหนโดยทั่วไปแล้ว ร้านหนังสือมักตั้งอยู่ในทำเลที่เข้าถึงได้สะดวก มีบรรยากาศปลอดโปร่ง โล่งสบาย และเป็นมิตรต่อผู้คนทุกเพศทุกวัย

แต่ร้านหนังสือที่คุณกำลังจะได้พบในช่วงเวลาที่พลิกหน้ากระดาษถัดไปอีกไม่กี่หน้านั้นมีลักษณะตรงข้ามกับที่ฉันรำยไว้ข้างต้นอย่างสิ้นเชิง นอกจากไม่มีชื่อร้านแล้ว ยังซ่อนตัวอย่างเงิบเงียบกลางป่าลึก เวลาเปิด - ปิดไม่มีความแน่นอนและมีบรรยากาศลึกลับซับซ้อน แต่ความพิเศษอยู่ตรงที่ไม่ว่าเมื่อไรก็ตามที่ร้านเปิดให้บริการ เราจะได้พบชายเจ้าของร้านใจดีคนหนึ่งคอยต้อนรับลูกค้า และยินดีเสมอที่จะได้ถ่ายทอดเรื่องราวในโลกแห่งจินตนาการให้ฟัง

แล้วผู้หญิงคนหนึ่งก็บังเอิญไปเจอร้านหนังสือดังกล่าว ก่อนที่จะได้ค้นพบความมหัศจรรย์ซึ่งเปลี่ยนแปลงชีวิตของเธอไปตลอดกาล

ฉันขอแสดงความยินดีกับคุณด้วย เพราะคุณกำลังจะได้ออกเดินทางท่องเที่ยวไปในดินแดนแฟนตาซีพร้อมกับเธอ และขอจงเตรียมใจให้ดี อย่างที่รู้กันว่า เรื่องราวเล่าขานในโลกแห่งจินตนาการนั้นมีมนตร์วิเศษที่เราหาเห็นโฉนทะยานไปได้ทุกแห่ง ทั้งจุดที่อยู่ห่างไกลสุดสายตา ย้อนเวลาไปยังสมัยโบราณนานมา พาเราพุ่งตรงไปยังดวงจันทร์ หรือดำดิ่งลึกลงสู่กันบึ้งภายในจิตใจ และที่แน่ๆ คือไม่ว่าจะไปสิ้นสุดที่ตรงไหน โลกแห่งจินตนาการเปิดโอกาสให้จิตวิญญาณของเราเดินทางไปได้ไกลกว่าที่เราคาดไว้เสมอ

ขอให้คุณเดินทางโดยปลอดภัย

ขอให้สิ่งที่คุณได้รับมาในระหว่างการเดินทางเป็นเรื่องมหัศจรรย์ในชีวิต

และขอให้การค้นพบร้านหนังสือประหลาดแห่งนี้เป็นเรื่องน่ายินดีสำหรับตัวคุณเองด้วยเช่นกัน

ศิตยา

สารบัญ

บทนำ เรื่องเล่าที่หลงเหลืออยู่ใต้หน้าผา	1
บทที่ 1 การพบกันโดยบังเอิญ	6
บทที่ 2 สวนดอกไม้แห่งโชคชะตา	119
บทที่ 3 ปมพันผูกอันเป็นนิรันดร์	182
บทส่งท้าย	308
ส่งท้ายจากผู้เขียน	332
เกี่ยวกับผู้เขียน	336
เกี่ยวกับผู้แปล	337

บทนำ

เรื่องเล่าที่หลงเหลืออยู่ใต้หน้าผา

กาลครั้งหนึ่ง นานมาแล้ว มีเด็กหญิงช่างสงสัยคนหนึ่งอาศัยอยู่ในหมู่บ้านเล็กๆ ที่โอบล้อมด้วยภูเขาและแม่น้ำ ถึงแม้เด็กหญิงจะเป็นคนชนชั้นสูงที่เกิดในครอบครัวขุนนาง ทว่ากลับมีนิสัยแก่นซึ้ง เธอโปรดปรานการวิ่งเล่นในทุ่งหญ้ามากกว่าการอบรมมารยาท

อยู่มาวันหนึ่ง ขณะวิ่งเล่นอยู่บนถนนในย่านร้านค้า เธอก็พบหนังสือเล่มหนึ่งตกอยู่บนพื้น ครั้นหยิบหนังสือที่เจ้าของทำหล่นขึ้นมาก็ได้แล้วก็เหลียวมองรอบๆ ก็เห็นชายคนหนึ่งกำลังเดินย่องราวกับผู้บ้ำาเพ็ญเพียร เธอนึกสงสัยว่าหนังสือเล่มนี้อาจเป็นของชายคนดังกล่าว

เธอจึงเดินตามผู้ชายคนที่เพิ่งหายลับไปจากสายตาเพราะคิดว่าต้องช่วยเอาไปคืนเจ้าของ เธอวิ่งตามไปจุดไหนที่กิ้งกิ้งไปตามพื้นลาดเอียง แม้จะไล่กวาดชายชุดโทโพ¹ สีเขียวหยกอย่างเอาเป็น-

¹ เสื้อคลุมของขุนนางผู้ชายในสมัยโบราณ

เอาตายก็ยังตามไม่ทัน คงต้องโทษที่ช่วงขาของเด็กหญิงสั้นกว่าช่วงขาของอีกฝ่ายราวครึ่งหนึ่งเห็นจะได้

และแล้วเธอก็หลงทางอยู่กลางป่าที่ว่างกันว่ามีภูตผีวิญญาณร้าย ทำไมเขาถึงต้องหายตัวเข้ามาในป่าที่น่าสยดสยองขนาดนี้เนะ ดวงอาทิตย์ตกดินไปแล้ว เสียงร้องอันเศร้าสร้อยของนกทำเอาเด็กหญิงร้องไห้ออกมาในที่สุด เสียงร้องวี้...วี้ ช่างเหมือนเสียงผีเหลือเกิน

ทันใดนั้น ใครบางคนก็ปรากฏตัวขึ้นตรงหน้าเด็กหญิงที่กำลังร้องไห้โฮ ผู้ชายคนที่เหมือนผู้บำเพ็ญเพียรคนเมื่อครูนั่นเอง เมื่อได้เห็นใกล้ๆ เธอก็พบว่าเขามีผิวขาวผ่องและยังรูปร่างสูง จึงดูคล้ายวิญญาณเสียมากกว่า

เขาเดินเข้ามาใกล้พลางเอ่ยถามเด็กหญิงว่าเธอเป็นใคร ความโล่งใจเมื่อในที่สุดก็ได้พบผู้ใหญ่ทำให้เด็กหญิงร่ำไห้หนักกว่าเดิม ชายหนุ่มจึงจ้องมองเธออย่างนิ่งงัน แน่หนอนว่าเขามีสีหน้าตะลึงงันเช่นกัน ระหว่างที่เขาตกใจและทำตัวไม่ถูก เด็กหญิงก็จับมือเขาไว้แน่น ชายหนุ่มชะงักไปเล็กน้อยก่อนจะลูบแผ่นหลังของอีกฝ่ายเบาๆ

ตอนนั้นเองที่ภายในสมองเล็กๆ ของเด็กหญิงเกิดกลางสังหรณ์บางอย่างประหนึ่งประกายไฟ

เราอาจจะเคยใช้ชีวิตร่วมกับผู้ชายผิวขาวคนนี้มานานานแล้ว ก็เป็นไปได้ นานเกินกว่าที่ใครจะนับได้ นานยิ่งกว่าระยะเวลาที่ เมล็ดข้าวทุกเมล็ดจะร่วงหล่นจากกระสอบจนหมด แม้จะต้อง ผ่านเวลาไปอีกเนิ่นนาน แต่ในที่สุดเด็กหญิงก็รู้ว่าตัวเธอตกหลุมรัก ชายหนุ่มตั้งแต่แรกพบ

เวลาล่วงเลยผ่านไป ไม่มีเรื่องเล่าขานต่อจากนั้นว่าจาก จบของทั้งสองเป็นเช่นไร ก็น่าจะได้เจอเรื่องขึ้นมึนและเศร้าหมอง นานปีการ คงจะเคยนึกถอดใจ แต่แล้วก็ลองพยายามฟันฝ่า อุปสรรคไปด้วยกัน ทั้งสองอาจจะเคยคิดอยู่บ้างเหมือนกันว่า ชีวิต ไม่ใช่เรื่องง่ายๆ เลยนะ เหมือนอย่างคู่รักหลายต่อหลายคู่

เท่าที่รับรู้มาอย่างผิวเผินคือ สุดท้ายแล้วความรักของเด็กหญิงกลับกลายเป็นโศกนาฏกรรม ว่ากันว่าเมื่อเติบโตเป็น หญิงสาวแล้ว เธอละทิ้งพันธนาการต่างๆ ที่เคยกักขังหนองเหนียว และวิ่งหนีไปกับชายหนุ่ม ทั้งสองจับมือกันแน่นโดยไม่ยอมปล่อย จนในที่สุดทั้งคู่ก็กอดคอกันกระโดดลงจากหน้าผา ความรักบ้านี้ มันอะไรกัน สองคนนี้ช่างบ้าระห่ำเหลือเกิน

แต่เรื่องประหลาดมีอยู่ว่า ในเวลาต่อมาชายหนุ่มคนนี้น่าจะจากโลกนี้ไปแล้วกลับโผล่มาให้เห็นบ่อยครั้ง โดยสถานที่ ที่มีผู้พบเห็นเขาก็มีหลากหลาย บางครั้งก็อยู่ใกล้กับหน้าผาที่เจ้าตัว

กระโดดลงมาบ้าง อยู่ตามพื้นที่ชุมชนที่มีผู้คนมากมายบ้าง หรืออยู่ในวัดแห่งหนึ่งที่หนีไปตั้งปลีกวิเวกอย่างเงียบสงบบ้าง

สิ่งพิลึกพิลั่นแท้จริงคือเรื่องที่กำลังจะเล่าต่อจากนี้ต่างหาก นั่นคือมีเรื่องเล่ากันว่าพบเห็นชายคนนั้นต่อไปอีกนานหลายร้อยปี ผู้คนต่างเล่าลือว่าเขาเป็นวิญญาณร้ายหรือไม่ก็ผีสิง เพราะคนปกติทั่วไปไม่อาจมีชีวิตอยู่ถึง 700 ปี ไม่รู้ว่ชายหนุ่มซึ่งคล้ายโทแบก² คนนั้นสร้างยุ่งฉางเก็บธัญพืชหรือสร้างร้านหนังสือไว้ใกล้หน้าผา แต่ว่ากันว่าเขากำลังเฝ้ารออยู่ที่นั่น รอให้เจ้าสาวของตัวเองกลับมาหา พร้อมคร่ำครวญให้กับความอาภัพโชคของตัวเอง

ทั้งหมดนี้คือเรื่องราวของคนทั้งสองตามที่ได้รับรู้มา ก็นะอาจเป็นเรื่องปรุงแต่งก็ได้ และแน่นอนว่าอาจเป็นเรื่องจริงก็ได้เช่นกัน ขึ้นชื่อว่าเป็นเรื่องเล่า หากผู้ฟังไม่ชอบใจตรงส่วนไหนก็ย่อมดัดแปลงกันเอง และผู้นำไปเล่าต่อก็ย่อมยัดเอาจากเรื่องที่แก้ไขใหม่ หรืออาจจะปรับเปลี่ยนเฉพาะตอนจบก็ได้ ขอเพียงให้ถูกใจคนฟังเป็นใช้ได้

² ชื่อเรียกภูตชนิดหนึ่งที่มีลักษณะเหมือนคน มีเขาอยู่บนศีรษะ และพกกระบองติดตัว

เพราะว่าเป็นเพียงเรื่องเล่าในอดีตเมื่อนานแสนนานมาแล้ว
เท่านั้นเอง

บทที่ 1

การพบกันโดยบังเอิญ

มีบางสิ่งที่ต่อให้เวลาผ่านไปก็ไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้ง่ายๆ เช่น ความรู้สึกเราร้อนชวณฝืนอย่างความรักกับความเกลียดชัง หรืออะไรบางอย่างที่กำลังโคจรไปตามเส้นทางคล้ายจักรวาลอันเจิ่งว้าง ซึ่งแตกต่างจากผู้คนบนโลก หรือจะเป็นหน้าผาหินแกรนิตที่เห็นอยู่ตรงหน้าในเวลานี้

ยอนซอนนั่งอยู่ตามลำพังกลางป่าเขาอันมืดมิด หลังจากเดินทางจนได้มาพบหน้าผาที่ว่านี้ เธอทรุดตัวนั่งลงบนหินแกรนิตอันเย็นเฉียบอย่างหืดหู่มาเกือบครบสามสิบนาทีแล้ว จู่ๆเธอก็ก้มมองรองเท้าผ้าใบที่เปื้อนโคลนเลอะเทอะของตัวเอง ในเมื่อสวมรองเท้าแบบนี้ออกมาเดินป่าก็ย่อมเกิดเหตุหลงป่าเป็นธรรมดา ถึงแม้ภูเขาจะตั้งอยู่หลังบ้านซึ่งอยู่ใกล้มาก แต่ก็มีอาณาเขตกว้างใหญ่และมียอดเขาสูงเหมือนสถานที่อันโด่งดังที่นักปีนผापากันหลังไหลมาเยือนทุกๆ วันหยุดสุดสัปดาห์

อันที่จริง หากเธอยอมทำตามคำแนะนำการเดินป่าสำหรับมือใหม่ก็คงไม่เกิดเรื่องพรรค์นี้ แต่ในขณะที่ก้าวเท้าขึ้นไปตาม

ชั้นบันไดที่ปูไว้บนภูเขาอย่างพิถีพิถัน ยอนซอนก็รีบไถ่ถอนขึ้นมา เพราะนึกถึงเนื้อหาใน “อีเมลฉบับนั้น” ที่กระตุ้นให้เธอตัดสินใจออกมาเดินป่า

งานเขียนของคุณยายไม่ได้หกรอก ขอเสนอความเห็นเพียงเท่านี้

นับเป็นเวลาสองปีหลังจากยอนซอนลาออกจากบริษัทที่ทำอยู่ เพราะตั้งใจจะออกมาเป็นนักเขียนนิทานสำหรับเด็ก จนถึงวันนี้เธอได้รับอีเมลปฏิเสธอย่างสุภาพพร้อมเจตน์เจิบ จากพวกบรรณาธิการสำนักพิมพ์ที่ยังไม่เคยเห็นหน้าค่าตากันเลย ถึงแต่ละคนจะมีมารยาทนอบน้อมในระดับที่แตกต่างกันไป แต่ใจความที่พวกเขาอยากสื่อกับเธอล้วนเหมือนกับข้อความข้างต้น

ยอนซอนก็เคืองอยู่เหมือนกัน แต่ก็คิดว่าติดต่อสำนักพิมพ์อื่นเอาก็ได้ สมัยนี้มีสำนักพิมพ์และหนังสือมากมายเกลื่อนตลาด เธอมั่นใจว่าจะต้องมีสำนักพิมพ์สักที่ที่ตกหลุมรักงานเขียนของเธอแน่ๆ

แต่อีเมลบอกปฏิเสธที่ได้รับวันนี้กลับยั่วยุให้ฉุนหนักกว่าฉบับใดๆ ก่อนหน้า เพราะข้อความนั้นชี้ให้เห็นข้อบกพร่อง ทางนั้นพิมพ์แสดงความคิดเห็นอย่างสุภาพยืดเยื้อต่อกันเป็นปีต่อปีที่เคยทำเป็นประจำอยู่แล้ว ทว่าสายตาอันเหนื่อยล้าของยอนซอนดันไปสะดุดกับข้อความที่ว่า

ป.ล. ลองปรับตอนจบให้เป็นแบบแฮปปี้เอนด์ดิใหม่

แฮปปี้เอนด์ เธอไม่ค่อยชอบให้ตอนจบของนิทานเด็ก
ลงเอยแบบนั้นสักเท่าไร วิธีการดำเนินชีวิตของคนเรามีหลากหลาย
เกินกว่าจะนับไหว แต่ทำไมพอเป็น “นิทานเด็ก” ถึงต้องมีตอนจบ
แบบสมหวังด้วยล่ะ มีหน้าที่ทำให้มีบทพรรณนาหลายแบบ
แค่ไหน แต่ส่วนใหญ่ก็มีฉากจบแบบสมหวังเหมือนกันไปหมด
ไม่ว่าจะเป็นคนสองคนสมหวังในความรัก หรือชาวโลกรอดตาย
ผู้อ่านได้สนุกสนานเพลิดเพลินกับความบันเทิงแล้ววนกลับไป
ใช้ชีวิตประจำวันด้วยความรู้สึกอบอุ่นใจ

แต่ยังมีฉากจบที่เสียดแทงหัวใจราวกับโดนสว่านเจาะทะลวง
ด้วยไม้ไผ่หรือ ยอนซอโปรดปรานเรื่องราวแบบนั้น เธอชอบ
เรื่องที่พี่น้องของซินเดอเรลลาโดนนกพิราบจิกดวงตาจนกลายเป็น
คนตาบอด ชอบเรื่องราวตอนจบที่พัตจวีถูกส่งกลับมาในสภาพ
เนื้อสับหมักซอส¹ ถึงแม้จะโหดร้ายทารุณ แต่ก็มีส่วนเวลาที่
สวยงามอยู่ในนั้นด้วยเช่นกัน

¹ นิทานพื้นบ้านเกาหลีเรื่องคงจวีกับพัตจวี สองพี่น้องต่างมารดา
คงจวีเป็นสาวสวย ส่วนพัตจวีขี้เหร่ ด้วยความอิจฉาริษยา เธอและแม่
จึงคอยหาโอกาสกลั่นแกล้งคงจวีอยู่เสมอ ตอนจบบางเวอร์ชันหลังคงจวี
แต่งงานกับเจ้าชาย พัตจวีโดนฆ่าและเนื้อของเธอถูกนำไปทำเนื้อสับหมักซอส
แล้วส่งไปให้แม่เลี้ยงกินโดยที่เธอไม่รู้

เธอเองก็คิดว่านั่นเป็นเรื่องผิดปกติ แต่เรื่องเล่าที่แฝงความรุนแรงแบบนั้นจะอยู่ในความทรงจำของผู้คนไปแสนนาน และเธอก็ชอบงานเขียนที่แฝงความหมายหลายอย่างด้วยเช่นกัน ประเพณาคำคมที่ผู้แต่งอยากบอกกับโลกใบนี้ อะไรทำนองนั้น

เพราะฉะนั้นเมื่อเธอมองเห็นบันไดที่ปูไว้อย่างเป็นระเบียบบนภูเขาแล้วรู้สึกไม่สบายอารมณ์จึงถือเป็นเรื่องสมเหตุสมผล บันไดที่สร้างขึ้นด้วยฝีมือมนุษย์ท่ามกลางธรรมชาติแบบนี้คืออะไรกัน เตียวพอเดินตามขึ้นไปโดยไม่รู้อิเหน่อิเหน่ ก็ต้องไปหยุดอยู่ตรงจุดหมายปลายทางที่ถูกกำหนดขึ้นใหม่โดยคนที่เราไม่รู้จักแม้แต่ชื่อ ถ้างั้นก็ปล่อยสมองโล่งๆ ต้มด่าไปกับบิวทิวทัศน์แสนสวย ชาร์จพลังความสดชื่นและกลับไปใช้ชีวิตต่อดีกว่า แล้วก็หอบหัวใจที่อบอุ่นกลับไปด้วย

แล้วจู่ๆ เธอก็นึกเบื่อหน่ายบันไดตรงนั้นขึ้นมาจึงเดินเบี่ยงออกข้างทาง ฝนเข้าไปในช่องที่ติดป้ายห้ามเข้า เธอมั่นใจเรื่องเดินป่า ตอนเด็กใครๆ ก็เรียกเธอว่าเจ้าลิงแห่งภูเขาทุกอัน ฉายานี้ได้มาจากความคล่องแคล่วว่องไว ยอนซอผู้มีความจำเป็นเลิศ หวนนึกถึงเรื่องราวเล็กๆ น้อยๆ ในอดีตพลางก้าวเดินขึ้นเขาไปอย่างมั่นใจ

เหตุการณ์ที่ว่ามาทั้งหมดคือสาเหตุที่ทำให้เรื่องราวดำเนินมาถึงจุดนี้ น่าเสียดายที่ยอนซอดันหลังทางหลังจากเดินผ่าน

หินยักษ์ไปสองก้อน หลังจากนั้นเธอก็ติดแหงกอยู่บนภูเขาสองถึงสองท่ม บริเวณโดยรอบมืดสนิท เธอจึงเดินลงเขาไม่ได้ วินาทีที่ประจันหน้ากับหน้าผาที่ตั้งอยู่โดดเดี่ยว ยอนซอจึงทรุดนั่งลงไปทั้งอย่างนั้นและได้แต่ถือโทรศัพท์มือถือไว้เฉยๆ เธอเหนื่อยใจกับความโง่เขลาของตัวเองเลยไม่มีแรงจะโทร.ติดต่อขอความช่วยเหลือจากใคร

หน้าผาตรงที่เธอนั่งคับแคบชนิดที่ว่าให้คนสองคนยืนก็แทบจะไม่พอ หน้าผามีความสูงปานกลาง ภาพวิวทิวทัศน์จึงไม่ได้สวยงามโดดเด่นอะไร คงเพราะแบบนี้ถึงไม่ค่อยเจอร่องรอยการมาเยือนของผู้คน อีกทั้งไม่เห็นตะขอที่พวกนักปีนผาใช้กันด้วย หากว่ามีพื้นที่หนึ่งบนโลกที่ถูกทอดทิ้ง ก็น่าจะทำให้บรรยากาศประมาณนี้ไหมนะ ยอนซอคิดไปเรื่อยเรื่อย

แต่ถึงอย่างไรหน้าผาตรงนี้ก็จัดว่าสูงมากทีเดียว พอมายืนอยู่ตรงกลางแล้วรู้สึกเหมือนตัวลอยอยู่กลางอากาศ รอบตัวมืดมิด สายลมยามค่ำเย็นเยียบเย็น แสงไฟในเขตตัวเมืองกะพริบวิบวับคล้ายดวงดาวที่อยู่แสนไกล ช่างห่างไกลเหลือเกิน พอตั้งใจยืนอยู่บนหน้าผาก็ดันรู้สึกคล้ายว่ามีกรรไกรมาตัดโลกออกเป็นชิ้นๆ แล้วตัวเธอก็ถูกทิ้งให้อยู่ในชิ้นส่วนที่เล็กที่สุด นั่นทำให้ยอนซออดัดใจกว่าเดิม

“น่าหงุดหงิดซะมด”

ในขณะที่เธอบ่นพึมพำกับตัวเองอยู่นั้น

“หยุดหิดเรื่องอะไรหรือครับ”

ก็ได้ยินเสียงผู้ชายพูดอย่างอ่อนโยนมาจากด้านหลัง ยอนซอรีบหันไปมองอย่างรวดเร็ว ตอนนั้นไม่ใช่เวลาและไม่ใช่สถานที่ที่จะมีใครโผล่มา แต่เขากลับยืนอยู่คล้ายรอคอยใครบางคนมานาน ประหนึ่งต้นไม้ที่ตั้งอยู่ตรงนั้นมาแต่แรกแล้ว

ยอนซอผิดหวังเมื่อเห็นการแต่งกายของอีกฝ่าย เขาสวมชุดสูทแบบพอดีตัว รองเท้าหนังคุณภาพสูง สวมทับด้วยชุดโทโพสึคราม เธอคาดหวังอยู่แวบหนึ่งว่าเขาอาจจะเป็นหน่วยกู้ภัย อย่างไรก็ตามแต่หน่วยกู้ภัยเลย ชุดแบบนี้ไม่เหมาะจะใส่มาเดินป่าเลยด้วยซ้ำ

ชายปริศนาก้าวไปทางหน้าผา ยอนซอเห็นดังนั้นจึงลุกขึ้นมายืนรี ๆ รอ ๆ เธอมีพลังจินตนาการแสนบรรเจิด เธอเดาว่าเขาคงไม่แคล้วเป็นฆาตกรหรือไม่ก็โทแกบี แต่ไม่ว่าจะเป็นใครก็ล้วนกำราบยากทั้งนั้น

ชายคนนั้นเห็นยอนซอทำสีหน้าหวาดกลัวจึงชะงักฝีเท้า ก่อนจะแสดงสีหน้าแบบที่แปลความหมายไม่ออก ยอนซอเฝ้ามองพฤติกรรมของเขาด้วยความประหม่า ฝ่ามือเปียกชุ่มมาตั้งแต่เมื่อครู่แล้ว หากตึงเครียดถึงขีดสุด เหงื่อกายย่อมหลั่งออกทางฝ่ามือเป็นธรรมดา แล้วชายหนุ่มก็เอ่ยขึ้นอีกครั้งด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล

“คุณคงจะรู้อยู่แล้ว ข้างหลังเป็นหน้าผานะครับ”

แยแล้ว พอยอนซอหันกลับไปมองก็พบว่าหากเดินถอยหลังไปอีกสามสี่ก้าวก็จะพบแต่มวลอากาศแว้งว้าง สายลมไต่ขึ้นมานบนหน้าผาแล้วพัดวูบมา อาจเพราะเป็นเวลากลางคืนลมจึงพัดแรงมากทีเดียว ลำตัวของเธอโง่งนงนพร้อมกับความสะพรึงกลัวที่ค่อยๆ ผุดขึ้นมา เธอกลัวผู้ชายคนนั้นและกลัวหน้าผาตรงนั้นด้วย

เธอเอ่ยถามโดยมีความหวังอันน้อยนิด

“เอ่อ...คือว่า คุณเป็นหน่วยกู้ภัยหรือเปล่าคะ”

“หน่วยกู้ภัยเหรอครับ”

ชายหนุ่มเบิกตากว้างแล้วหัวเราะออกมาเบาๆ แม้จะไม่ได้เยาะเย้ย แต่ก็คล้ายเป็นเชิงถามทำนองว่าพูดเรื่องเหลวไหลอะไรละนี่ ความหวังของยอนซอแตกกระจายเป็นเสี่ยงๆ จู่ๆ เธอก็รู้สึกเหน็บหนาวจนเนื้อตัวสั่นเทา

“งั้นคุณเป็นใครละคะ ทำไมถึงมาอยู่ตรงนี้ แถมคุณยังไม่ได้สวมชุดสำหรับเดินป่าสักหน่อย...”

“เดินป่าเหรอ”

คราวนี้เขาเปล่งเสียงหัวเราะดังลั่น ก่อนตอบคำถามของเธอ

“จะว่าไป ชุดนี้ไม่เหมาะจะใส่เดินป่าจริงๆ นั่นแหละ จะเริ่มอธิบายตั้งแต่ตรงไหนดีนะ...พอดีผมมีความทรงจำเกี่ยวกับที่แห่งนี้ละครับ แถมที่นี้ยังมีเส้นทางตรงที่ให้ผมแหวะมาพักผ่อนหย่อนใจได้ตามลำพังอีกด้วย วันนี้ผมก็แหวะมาพักผ่อนพอดี แต่ดันมีแขก

มาถึงที่นี่ก่อน อ้อ แล้วก็เรื่องชุดของผมนะ”

ชายหนุ่มใช้นิ้วชี้ลงไปที่หน้าผา

“ร้านของผมตั้งอยู่แถวนี้แหละ นี่ผมก็เพิ่งเดินออกมาจากร้านเลยครับ”

ยอนซอค่อย ๆ ก้มตัวลงมองด้านล่างอย่างระมัดระวัง ใต้หน้าผาอันห่างไกลมีแสงของอะไรบางอย่างส่องริบหรี่ อันที่จริง เขาก็นึกว่าสมัยนี้คนเรานิยมเปิดร้านกาแฟหรือไม่กี่ร้านอาหารกันตรงปากทางขึ้นภูเขา การแต่งกายของฝ่ายตรงข้ามที่อาจดูแปลกตาเมื่ออยู่ในตัวเมืองก็ดูเข้ากับบรรยากาศแถวนี้เหลือเกิน แต่ก็นับว่าร้านตั้งอยู่ในป่าลึกมากพอสมควร อาจเป็นเรื่องที่เขาสูงขึ้นมาลอย ๆ ก็ได้

ยอนซอกำลังครุ่นคิดว่าควรเชื่อเขาดีไหม พอเขาไปแล้วเธอค่อยเรียกหน่วยกู้ภัยมาก็ได้ หรือจะเดินตามอีกฝ่ายลงไปด้วยก็ได้ แต่หากเลือกอย่างหลังแล้วโชคชะตาดันไม่เข้าข้างละก็...

เมื่อตัดสินใจได้แล้ว ยอนซอจึงลุกขึ้นยืนอย่างระมัดระวัง เหยยหน้าขาขึ้นมาเพื่อให้ตัวเองอยู่ห่างจากปลายหน้าผาเสียก่อน

“นั่นมาขัดจังหวะสินะคะ แต่นั่นที่กำลังจะกลับพอดี คุณอยู่ต่อได้เลย...โอ๊ะ!”

เสียงร้องสั้น ๆ เปรียบเสมือนเสียงพลุให้สัญญาณ แผนการของยอนซอที่อยากหลีกเลี่ยงหนีฝ่ายตรงข้ามแล้วติดต่อกับหน่วยกู้ภัย

เป็นอันต้องล้มอย่างน่าเศร้า วันนี้ไม่มีอะไรได้ตั้งใจเลยสักอย่าง เริ่มต้นจากอีเมลที่ชวนให้อารมณ์เสีย แล้วมาเดินหลงทางอยู่ในป่า จวบจนตอนนี้ที่มีลมกระโชกแรงพัดมา ทำเอาเธอก้าวพลาดจน พลัดตกหน้าผา

นี่ฉันจะต้องตายสถานเดียวแล้วสินะ เธอคิดเช่นนั้น ขณะร่วงกำลังตกลง แล้วทำไมต้องมาตกลงบนถนนที่ไร้ผู้คนสักคน ให้โดนพบศพล่าช้าไปอีก วันนี้ฉันพกอะไรมาบ้างนะ เจ้าหน้าที่จะสันนิษฐานสาเหตุการตายโดยดูจากสิ่งของที่พกติดตัว ฉันไม่มีจดหมายลาตาย จึงเป็นไปได้สูงมากที่พวกเขาจะสรุปเองง่ายๆ ว่าเสียชีวิตเพราะพลัดตกจากหน้าผา ถ้าโชคร้ายดันไปพัวพันกับการสืบสวนคดีของฆาตกรสักคนจะทำยังไงดี ขออย่าให้เกิดเรื่องแบบนั้นเลย

แม้แต่ความตายก็ยังไม่มีโอกาสเข้าใจฉันในแบบที่ฉันเป็นเลยหรือไม่ ไม่เข้าใจหรือว่าสาเหตุของเรื่องน่าสยดสยองครั้งนี้ไม่ใช่เจตนาของมนุษย์ผู้อ่อนแอ แต่เป็นเคราะห์ร้ายและความบังเอิญที่เกี่ยวข้องกระหวัดรัดกันแน่นต่างหาก

ความเปียกชื้นที่เกาะอยู่ที่ขนคิ้วนั้นเย็นเฉียบ คงเพราะเป็นอากาศในยามค่ำคืน ความรู้สึกที่สัมผัสได้เป็นครั้งสุดท้ายในชีวิตคือความหนาวเย็นหรือไม่ เจ็บใจเหลือเกิน... ยอนซอคิดเช่นนั้นพลางหลับตาลง

เสียงระเบิดดังสนั่นคล้ายเขื่อนแตกดังมาจากที่ไหนสักแห่ง
สายลมพัดมาอีกครั้ง คราวนี้ลมพัดจากด้านล่างหน้าผา
ขึ้นมาด้านบน เธอเคยได้ยินว่ากระแสลมพัดขึ้นในบริเวณนี้
ค่อนข้างรุนแรง แต่แบบนี้ก็รุนแรงเกินไปหรือเปล่า ร่างของ
ยอนซอลลอยคว้างอยู่กลางอากาศด้วยแรงลม

สภาพอากาศวันนี้อยู่ในช่วงต้นฤดูใบไม้ร่วงอันอบอุ่น ไม่มี
น้ำฝนสักหยดและไม่มีเมฆเลยสักก้อน จึงเป็นไปได้ที่จะเกิด
พายุไต้ฝุ่นโหมกระหน่ำขึ้นมาอย่างกะทันหัน และไม่มีทางที่จู่ๆ
จะเกิดพายุเฮอริเคนขึ้นมากลางเทือกเขาเช่นนี้ นี่เป็นกระแสลม
ที่หาคำมาอธิบายไม่ได้เลย ทว่ายอนซอลไม่มีเวลามากพอจะคิด
วิเคราะห์หาเหตุผล เธอตกตะลึงพริ้งเพริดเสียจนร้องไม่ออก

สายลมอ่อนโยนที่ซัดรับแผ่นหลังทำให้ยอนซอลลืมหูลืมตาขึ้น
ดวงจันทร์เต็มดวงสีขาวโพลนลอยอยู่กลางท้องฟ้าสีน้ำเงินเข้ม
และอยู่ใกล้ในระยะเอื้อมถึง เธอเผลอเหยียดแขนออกไปโดยไม่
รู้ตัวเพราะปรารถนาจะโอบกอดดวงจันทร์ทองแสง

ทว่าดวงจันทร์เต็มดวงกลับเคลื่อนคล้อยลอยห่างออกไป
คล้ายจะหลีกหนี ยอนซอลจึงเพิ่งเข้าใจสถานการณ์เอาตอนนั้น
สิ่งที่เห็นไม่ใช่ท้องฟ้าและไม่ใช่ดวงจันทร์ หากแต่มีลำตัวโค้งมน
เรียบลื่น และมีครีบบลากลมมนคล้ายขนมหางหย่อน² ประกบ

²ขนมที่ทำจากแป้งข้าวเหนียว รูปร่างคล้ายดวงจันทร์เสี้ยว

ติดด้านข้างลำตัวทั้งสองฝั่ง อีกทั้งยังมีดวงตาของสัตว์ประหลาดตัวเชื่องคล้ายวาฬ

สัตว์ประหลาดลอยผ่านยอนซอแล้วทะยานขึ้นฟ้า มีผืนป่าตั้งอยู่บนแผ่นหลังที่ปริแตกและแข็งกระด้างดุดเบลอิกไม้สน ต้นไม้ทุกต้นล้วนผลิดอกเล็ก ๆ สีเหลืองบานสะพรั่ง ดอกไม้หลุดร่วงเพราะแรงลมพัดแล้วล่องลอยไปตามเส้นทางที่สัตว์ประหลาดเคลื่อนผ่าน รวากับดอกไม้ที่ร่วงหล่นสู่ธารารวกับดวงดาวที่พรางพรายอยู่บนท้องฟ้ายามรัตติกาล แล้วกลีบดอกไม้ก็ลอยมาอยู่ตรงหน้ายอนซอ กลีบดอกนั้นส่งกลิ่นหอมตลบอบอวล

นั่นคือดอกหอมหมื่นลี้ที่คล้ายดาวสีเหลืองดวงน้อย หมู่มวลดอกไม้เจิดจรัสลอยละล่องอยู่ภายใต้ดวงจันทร์ในฤดูใบไม้ร่วงเมื่อเห็นภาพดอกไม้ล่องลอยคล้ายอยู่ในกาแล็กซีทางช้างเผือกยอนซอก็นึกถึงอีกชื่อหนึ่งของต้นหอมหมื่นลี้ นั่นคือต้นอบเชยที่กระต่ายบนดวงจันทร์อาศัยอยู่³

สายลม แสงจันทร์ กลิ่นดอกไม้ ภาพเพื่อฝันผสมผสานกันแล้วห่อพันร่างของยอนซอเอาไว้ แล้ววินาทีที่เธอคิดว่าตัวเองเห็นกระต่ายในป่าบนแผ่นหลังของสัตว์ประหลาดแวบหนึ่ง พายุ

³ ตำนานพื้นบ้านของชาวเกาหลีเล่าว่ามีกระต่ายอาศัยอยู่บนดวงจันทร์และคอยตำแป้งสำหรับทำต็อกกุกยูใต้ต้นอบเชย

แห่งเวทมนตร์ก็ปิดฉากลง ยอนซอร่วงลงสู่เบื้องล่างตามแรงโน้มถ่วงของโลก

คราวนี้ฉันต้องตายจริงๆ แล้วใช่ไหม หรือว่าฉันตายไปแล้วกันแน่ เธอหลับตาปี๋ ก่อนจะมีพลังงานอันนุ่มนวลอีกแบบหนึ่งเข้ามารองรับร่างของเธอไว้ ขณะที่ลืมตาดูว่ารอบนี้จะได้เห็นภาพเพื่อฝันแบบไหน ก็เห็นดวงตาอีกคู่ที่ละม้ายคล้ายดวงจันทร์สีเขียวอ่อนและโปร่งใส ผู้ชายคนที่เธอไม่รู้จักชื่อนั่นเอง

ภาพคราวนี้ดูใกล้เคียงกับนิทานเด็กมากกว่าตำนานพื้นบ้าน เขาเข้ามารับยอนซอที่กำลังร่วงหล่นไว้ในอ้อมอก และแล้วเธอก็ถูกคนแปลกหน้าสวมกอดราวกับเป็นเจ้าของโดยไม่คาดคิด

หลังจากการผจญภัยสั้นๆ จบลง ยอนซอก็ได้กลับมาฆ่าเหล่าลงบนพื้นหินแกรนิตอันแข็งแรงแีกครั้ง พอเงยหน้าขึ้นก็สบตากับฝ่ายตรงข้าม ดวงตาที่คล้ายทะเลลึกซึ่งมีหินปะการังอยู่ ภาพลัทธิประหลาดที่เธอพบเมื่อครู่ฉายาบอญ์ในนั้น เป็นภาพที่มันกำลังแหวกว่ายอยู่กลางท้องทะเล

ยอนซอนั่งลงตรงโต๊ะสำหรับรับรองลูกค้า ชายหนุ่มยกน้ำชาร้อนๆ มาให้ แต่เธอก็เอ่ยขึ้นโดยไม่สนใจน้ำชา

“มันดูเหมือนวาฬ ตัวใหญ่มากกับตึก แถมบินอยู่บนท้องฟ้าด้วยละ”

“คุณคงตาผัดแหละครับ วาฬจะบินอยู่บนท้องฟ้าได้อย่างไร”

ทันทีที่ลงมาจากภูเขา ยอนซอกก็พูดคุยกี้ได้เถียงกับชายปริศนาทันที เขาเป็นพยานผู้อยู่ในเหตุการณ์เพียงคนเดียว แต่เขากลับทำลายความหวังของเธอโดยทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้และสรุปเอาว่ายอนซอกก็ทักไปเอง อีกฝ่ายรินกาน้ำชาพลางเอ่ยขึ้น

“เรื่อง ‘วาฬลอยฟ้า’ เป็นภาพจินตนาการทั่วไปของคนที่เคยเห็นวาฬกระโดดขึ้นมาจากผิวน้ำ พอมองจากที่สูงๆ ก็อาจจะมีส่วนที่เห็นพรมแดนระหว่างท้องฟ้ากับทะเลพว้าเบลได้เหมือนกัน ถ้าเห็นวาฬตัวใหญ่เบือเริ่มบินอยู่บนท้องฟ้าทั้งๆ ที่มันแค่กำลังบิดตัวอยู่ระหว่างพื้นที่พรมแดนตรงนั้นก็ไม่ใช่ว่าเรื่องแปลก แถมวาฬยังเป็นสัตว์ลึกลับที่ไม่ค่อยโผล่มาให้เห็นมาแต่ไหนแต่ไรด้วยทั้งหมดนี้เลยทำให้คุณประหลาดใจกับสิ่งที่เห็น แต่คุณก็รู้นะว่าวาฬเป็นสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมที่ว่ายน้ำอยู่ในทะเลเท่านั้น จะว่ามันขยับตัวเหมือนในภาพจินตนาการก็ยังไม่อยู่...”

ชายคนนั้นหยิบกาน้ำชาขึ้นอย่างคล่องแคล่ว ของเหลวสองประกายสีแดงใสสองสามหยดร่วงหล่นจากปากกาน้ำชาลงสู่ถ้วยชา

“ความจริงแล้วมันแค่ขยับตัวเพื่อสะบัดพวยพุ่งออกไปเท่านั้นเอง”

“นั่นเรื่องที่ฉันปั่นขึ้นไปถึงหน้าผา ไมล์ เรื่องที่ฉันลอยตามสายลมและขึ้นไปอยู่บนท้องฟ้าละคะ คุณจะอธิบายว่ายังไง”

ยอนซอตะโกนใส่ด้วยความอัดอั้นตันใจ พอเจอเรื่องกระทบกระเทือนจิตใจ เธอก็หลงลืมไปชั่วขณะว่าชายที่อยู่ตรงหน้าคือคนแปลกหน้า นี่เป็นท่าทีที่ผิดแปลกไปจากลักษณะนิสัยของเธอที่ปกติแล้วจะสำรวจกริยาอาการอยู่เสมอ แต่ถึงแม้จะโดนชักใช้ชายหนุ่มก็ยังเอยตอบอย่างนิ่งเฉย

“มีใครเห็นภาพนั้นหรือเปล่าล่ะครับ”

ยอนซอหมดคำจะเอย เธอตอบไม่ได้และได้แต่พิมพ์ว่าก็มีคนอยู่คนเดียววันไหนละ ถ้าไม่ใช่คุณแล้วจะเป็นใครได้อีก ส่วนชายหนุ่มผลึกถ้วนน้ำซามาอยู่ตรงหน้าเธออย่างซ้ำๆ

“ความจริงแล้ว ผมคิดว่าตัวคุณไว่ก่อนจะร่วงตกลงไป แต่เพราะคุณสังหรณ์ใจว่าตัวเองกำลังจะตาย ระบบประสาทสร้างปฏิกิริยาตอบสนองรูปแบบหนึ่งที่สร้างภาพหลอนขึ้นมา...แต่ก็มีโอกาสเกิดขึ้นได้แหละครับ เหมือนโคมมั่ววัง⁴ไง”

⁴โคมลักษณะพิเศษ ภายในมีแกนขนาดเล็กกวาดภาพคนขี่ม้า ด้านบนแกนคือกระต่ายรูปกังหัน เมื่อจุดเทียนไขในโคมไฟ ไร้อันจะดันให้กังหันหมุน ทำให้แกนที่มีภาพคนขี่ม้าหมุนตามไปด้วย จึงเห็นรูปคนขี่ม้าวิ่งเป็นวงกลม คนเกาหลีนำมาใช้เป็นเชิงเปรียบเทียบกับภาพเหตุการณ์ในอดีตที่แล่นผ่านหัวสมองไปอย่างรวดเร็วช่วงก่อนที่คนเราจะถึงแก่ความตาย

“แต่ว่า...”

แรงดึงดูดที่ทำให้ร่วงหล่น ความรู้สึกคล้ายว่าลอยคว้าง กลางอากาศในยามดึกดื่น แม้กระทั่งความรู้สึกแบบนั้นก็เป็น ภาพลวงตาทั้งหมดเลยอย่างนั้นหรือ ยอนซอลับสน ทั้งๆที่ยัง ได้กลิ่นหอมของดอกหอมหมื่นลี้จากทุ่งดอกไม้ที่บ้านสะพรัง ในตอนนั้นอยู่แท้ๆ แต่เขาดันบอกว่ามันเป็นแค่โคมม่าวิ่งเหว ยอนซอล่อย้อนอีกครั้งโดยแอบหวังว่าเขาจะเห็นด้วย

“คุณเข้ามารับฉันไว้ไง ตอนกำลังโดนสัตว์ประหลาดโฉบ เข้าใส่ แล้วจู่ๆฉันก็กลับลงสู่พื้นดินอีกครั้ง...!”

“เปล่าซะหน่อย”

เขายิ้มตาหยี ดูรูปปั้นปูนปลาสเตอร์ที่สตัฟฟ์ใบหน้า ยิ้มแย้มเอาไว้

“เป็นภาพลวงตาแหละครับ ทั้งหมดเลย”

ความเฉียบขาดคล้ายดอกกลีเม่ให้ขาดสะบั้นทำเอาความ อ่อนล้าถาโถมเข้าใส่ยอนซอล เธอรู้สึกเหมือนศีรษะจะร่วงลงจึงกุม ขมับเอาไว้ ก่อนจะหลับตาลงครุ่นคิดอยู่พักใหญ่แล้วเอ่ยปาก

“...ก็จริง คุณพูดถูกแล้ว”

เธอเออออตามน้ำไปอย่างเลื่องไม่ได้ เขาจับตาดูเรื่องราว ทั้งหมดอย่างมีสติ ในขณะที่สติของเธอแตกกระเจิงไปแล้วตั้งแต่ ก่อนเดินขึ้นเขาเสียอีก เธอถึงได้เดินหลงทางและถึงขั้นพลัดตก หน้าผา คำพูดของเขาคนที่น่าจะเฝ้ามองอย่างสุขุมย่อมมีพลัง

ในการโน้มหน้าหนักแน่นเป็นธรรมดา

ที่สำคัญไปกว่านั้นคือทำให้โต้เถียงกันไปก็ไม่มีประโยชน์อะไร ไม่ว่าช่วงเวลานั้นจะเป็นของจริงหรือเป็นภาพลวงตา ชีวิตของเธอก็ได้มีอะไรที่แตกต่างไปจากเดิม เรื่องนี้จะช่วยแก้ไขความกังวลเรื่องปากท้องในตอนนี้อย่างไรได้ทีไหนกัน เธอพูดด้วยน้ำเสียงหมดอาลัยตายอยาก

“ทั้งหมดเป็นภาพลวงตาที่ไม่มีประโยชน์อะไรเลย”

“ฉันพูดไม่เข้าหูสิด้า”

“...”

ปกติถ้าคนเรารู้ตัวแล้วก็ต้องปล่อยผ่านและแกล้งทำไม่รู้ไม่ชี้ ความไร้恙ของเขาคงเอาอนซอนจนพูดไม่ออก โทสะพลุ่งพล่านขึ้นมาทันที ตอนนี้ง่าลังโกลั้เทียงคินพอดี ช่วงเป็นวันที่ทรหดตลอดทั้งวันเลยจริงๆ

“ใช่ค่ะ! ฉันรู้สึกไม่ดีจริงๆ นั่นแหละ ถึงฉันจะลืบทจากหน้าผาเหมือนเป็นคนบึ้งหรือเห็นภาพลวงตา คุณก็ไม่จำเป็นต้องมานั่งบอกว่าฉันฝันเพื่องอะไรนี่นา”

“ทำไมล่ะครับ”

“ก็พวกเราเพิ่งเคยเจอกันครั้งแรกไง!”

“อ้อ...”

ชายคนนั้นพยักหน้าราวกับได้รับรู้ความจริงอันยิ่งใหญ่ เขาเป็นคนสุภาพดูจืดจางไม่มารยาทเป็นเสื้อผ้าอารมณ์แต่กลับไม่เข้าใจ

เรื่องพื้นฐานเอาเสียเลย พอเขาเอ่ยขอโทษอย่างสุภาพนอบน้อม ยอนซอจึงคลายความขุ่นเคืองใจลงไปได้บ้าง เมื่อได้รับคำขอโทษแล้ว เธอจึงเพิ่งนึกได้ว่าการขึ้นเสียงใส่คนที่เพิ่งเจอกันเป็นครั้งแรก นั้นเป็นการกระทำที่ไม่สมควร และเอ่ยขอโทษด้วยความรู้สึกผิด

“ขอโทษค่ะ...คือฉันอ่อนไหวไปหน่อย”

เขายิ้มพราวโดยไม่ตอบอะไร รอยยิ้มที่สวยงามทำเอา ยอนซอหน้าแดงระเรื่อ เขาอ่อนโยนและสุชุมเสมอ ทำเอา ยอนซอ อับอายที่ออกอาการโมโหเขาไปเมื่อครู เธอยกถ้วยน้ำชาขึ้นมาแล้ว ช้อนใบหน้าไว้ด้านหลังไอน้ำที่พวยพุ่งขึ้นมาอย่างไม่มีเหตุผล

ทันใดนั้นใครบางคนก็ดึงชายเสื้อของยอนซอไว้ พอหัน ไปมองก็พบเด็กหญิงตัวน้อยสวมชุดกระโปรงสีขาว อายุราวสี่ถึง ห้าขวบ ตัวสูงกว่าระดับเอวของยอนซอเพียงนิดเดียว เด็กหญิง แหงนหน้ามองยอนซอด้วยดวงตากกลมพลางเอ่ย ริมฝีปากเล็กๆ ส่งเสียงพึมพำเหมือนกระต่ายไม่มีผิด

“ลูกค้าเหรอ”

คำพูดของเด็กหญิงทำให้ยอนซอรู้ตัวว่าที่นี่คือร้านหนังสือ ระหว่างเดินจากหน้าผามาถึงที่นี่ ชายคนนั้นพูดแนะนำอย่างโน้น อย่างนี้ ทว่าเธอแม้จะต้องกับเหตุการณ์เหนือจริงที่เพิ่งประสบไป เมื่อครูจึงไม่ได้ตั้งใจฟังเท่าไรนัก เธอรีบกวาดตามองรอบตัว หนึ่งครั้ง

ชั้นวางหนังสือวางอยู่แน่นขนัดจนมองไม่เห็นผนังห้อง

ดูจากชั้นวางหนังสือที่ตั้งอยู่ฝั่งหนึ่งของห้องแล้วก็รู้ได้ว่าเป็นร้านหนังสือ พรหมสีเขียวเข้มที่ปูกว้างออกไปช่วยสร้างบรรยากาศให้ร้านแห่งนี้ ที่นี้เป็นสถานที่คล้ายมีตะไคร่น้ำเกาะอยู่ตามต้นไม้เก่าแก่ อีกทั้งยังมีบรรยากาศมืดครึ้มและลึกลับกว่าร้านหนังสือทั่วไป สิ่งที่ตั้งดูตลกตามากที่สุดคือหน้ากากที่แขวนอยู่ข้างช่องทางเดินทรงโค้ง หน้ากากนั้นมีรูสำหรับดวงตาเจาะอยู่สี่รู และริมฝีปากกำลังเหยียดยิ้ม รอยยิ้มที่ไม่รู้เจตนาข้างน่ายดตยของเป็นเครื่องหมายเน้นย้ำให้เห็นว่าสถานที่แห่งนี้เป็นเหมือนที่ซ่อนตัวของโทแกบี

ระหว่างที่ยอนซอเหลียวมองรอบกาย เด็กหญิงก็ใช้มือขยำปากเสื้อของยอนซอแล้วชี้กระเป๋ากเสื้อที่อยู่บนเสื้อตัวนอก ยอนซอจึงหยุดคิดเรื่องอื่นแล้วหันมามองเด็กหญิง แม้ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน แต่อีกฝ่ายเป็นเด็กน้อยตัวกระฉับกระฉวย ยอนซอจึงนึกเอ็นดูกิริยาท่าทางแบบนั้น เธอล้วงเอาช็อกโกแลตขนาดเท่าเหรียญออกมาจากกระเป๋าสีเสื้อ

“อันนี้ใช้ไหม อยากกินหรือจ๊ะ”

“อย่านะครับ”

ชายหนุ่มที่นั่งเงียบไม่พูดไม่จามาโดยตลอดเอ่ยขึ้นอย่างเฉียบขาด น้ำเสียงเย็นยะเยือกประหนึ่งเกล็ดน้ำค้าง เขามองไปทางเด็กหญิงด้วยสีหน้าเรียบเฉยโดยถือน้ำชาที่ตั้งท่าจะดื่มค้างไว้ อย่างนั้น ทำหน้าแบบนี้ใส่เด็กจะดีหรือ ขณะที่ยอนซอกำลัง

จะเอ่ยถามแบบนั้น เขาก็ยิ้มละมุนละไมขึ้นมาทันใด

“บอกแล้วไงว่าห้ามรับของกินสุ่มสี่สุ่มห้าจากคนแปลกหน้า”

“แต่ฉันอยากกินขนมหวานนี่นา...”

“เราเคยสัญญากันแล้วไง ชักจะกวณลูกคำใหญ่แล้วนะ กลับมาทางนี้เลยครี๊บ”

“ซี ซอจูใจร้ายชะมัด”

อีกฝ่ายพูดคำที่ยากเกินวัยได้คล่องปร๋อ เด็กน้อยที่ทำหน้ามุ่มคงตัดใจได้แล้วจึงเดินกลับไปนั่งข้างเขา อาจเป็นเพราะปอยผมที่ไพล่ออกมาจากทรงผมมัดजूหรือพวงแก้มสีดอกซินดัลเล⁵ เด็กหญิงที่ทำหน้าบึ้งตึงจึงดูน่ารักมากเสียจนยอนซอไม่อยากปฏิเสธคำขอ ขณะที่เธอหย่อนช็อกโกแลตลงในกระเป๋าสี้อยู่ก็เดาไปว่าชายคนนั้นคงเป็นพวกเลือดเย็นหรือไม่ก็ตายด้านกับความน่ารักน่าเอ็นดู

นอกจากนี้คำพูดของเด็กหญิงยังทำให้ยอนซอได้รู้ว่าผู้ชายคนนี้ชื่อซอจู แต่เธออึดอัดใจที่จะต้องเรียกชื่อเขา จึงกำหนดคำเรียกที่เหมาะสมขึ้นมาใหม่และเอ่ยถามอีกฝ่ายเป็นเรื่องสุดท้าย

“คุณเจ้าของร้านคิดว่านั้นเป็นภาพลวงตาจริง ๆ เหมอะคะ”

⁵ หรือดอกกุหลาบพันปี ไม้พุ่มที่เติบโตตามภูเขา ดอกมีสีชมพูอ่อนถึงชมพูสด

ผู้ชายคนนี่ซึ่งเป็นเจ้าของร้านหนังสือซังกมอที่ยื่นอาหารว่างออกมา แล้วเอ่ยตอบพร้อมรอยยิ้มที่มั่นใจเต็มเปี่ยม

“ใช่ครับ”

ถ้าอย่างนั้น เรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์นั้นก็เป็นอันจบลงตรงนี้ ถ้าอีกฝ่ายยื่นกรานขนาดนี้ก็ไม่จำเป็นต้องซักไซ้ต่อ ยอนซอพยักหน้าเป็นเชิงว่ารับทราบแล้วตั้งท่าจะเตรียมตัวกลับบ้าน แต่เจ้าของร้านหนังสือเอ่ยถามถึงเรื่องอื่น

“ผมก็ว่าจะถามคุณลูกค้าอยู่เหมือนกัน ทำไมถึงขึ้นไปอยู่บนหน้าผาได้ล่ะครับ ดึกดื่นปานนั้นแล้ว คุณไม่น่าจะออกไปเดินเล่นในที่ที่ตัดขาดจากโลกภายนอกแบบนั้น หรือว่าคุณกำลัง...”

มองหอะไรบางอย่าง เขามีแววตาและลักษณะการพูดคล้ายจะสำรวจจิตใจคน เป็นเพราะบริเวณโดยรอบเงียบสงบ เธอจึงได้ยินเสียงพูดของเขาชัดเจน ยอนซอรู้สึกถึงแรงกดดันให้ต้องตอบคำถามของอีกฝ่าย เธอพูดขึ้นอย่างตะกุกตะกัก

“เปล่าหรอกค่ะ ฉันกำลังหลงทางแล้วบังเอิญเดินขึ้นไปอยู่บนหน้าผาพอดี...”

“บังเอิญเหรอ ดึกดื่นขนาดนั้นแล้วบังเอิญไปโผล่บนหน้าผาได้ยังไงกันครับ”

“ฉันมีเรื่องไม่สบายใจนะค่ะ พอขึ้นไปรับลมบนภูเขาแล้วผมลอคิดอะไรไปเรื่อย จู่ๆ ก็หลงทาง ฉันไม่รู้ตัวเองอยู่แถวไหนจนกระทั่งเกิดเรื่องนั้นแหละค่ะ”